

Не відбирайте ви мені надії,
Що прежнє, ніби квітка навесні,
Підніметься з снігу й зазеленіє, —
Не відбирайте мені!

У прежнім стільки гарного, святого
І стільки чарів було і принад,
Що я у храм з намулу життєвого
Перенести б їх рад.

Щоб із майбутнім прежнє так спліталось,
Як тії перші квіти весняні
З останнім листям, що іще осталося
На дубовій гіллі.

Щоби сходяче сонце привітало
Останній блиск вечірніх тихих зір,
Щоби що гарне й добре не пропало,
Ти кріпко вір.

Ти кріпко вір, бо віра чуда діє,
Без неї скрізь пустар і суєта.
Угору дух, хоч серце пада й мліє:
Минуле — річ свята!

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Із записної книжки»](#);